

گزارشی اولیه از هشت مارس در لاهه

بعد از چند ماه تدارکات سیاسی فنی روز جهانی زن فرا رسید. فعالین کارزار در هلند هفته ها بود که تدارکات را شدت بخشیده بودند و شب و روزشان با هشت مارس رقم می خورد. اعلامیه ها به زبان هلندی در مسیر تظاهرات و در خانه ها پخش می شد تا ساکنین منطقه از اهداف و نظرات ما مطلع شوند. اعضا تیم تدارکات مرتب بین خانه های مختلف، چاپخانه، چایخانه، محل جلسه، فروشگاه، فرودگاه و ایستگاه قطار در رفت و آمد بودند. مسئولین با روزنامه ها، رادیو و تلویزیون ها در تماس بودند، برای مصاحبه، برای فراخواندنشان به پوشش دادن به تظاهرات. حمایت ها از نقاط مختلف می رسید و باید برای پخش آماده می شد. بنرها و پوسترها بر چوب ها سوار می شد، بازوبندهای انتظامات تهیه میشد، روی بادکنک ها شعارنویسی میشد... این همه کارهای ریز و درشتی بود که درست انجام شدنشان در موفقیت تظاهرات اساسی بود.

بحث و تبادل نظر در شب هفت مارس

از آنجا که تظاهرات صبح روز هشت مارس بود و بسیاری از شرکت کنندگان از شهرها و حتی کشورهای دیگر به لاهه می آمدند، معلوم بود که بسیاری روز هفت مارس در لاهه خواهند بود. به همین خاطر به پیشنهاد و همت برخی فعالین کارزار در پاریس از این فرصت استفاده کردیم و جلسه ای در بحث و گفتگو در باره دیدگاه های مختلف شرکت کنندگان از کارزار و جنبش زنان در شب هفت مارس تدارک دیده شد. محل جلسه دفتر سازمان پناهندگی پرایم بود، این دوستان که نقش مهمی در موفقیت راهپیمایی کارزار ایفا کردند، اجازه داده بودند که ساختمان دفترشان در این چند روزه به تسخیر فعالین کارزار در آید.

بعد از ظهر هفت مارس خبر تاسف بار فوت پوران بازرگان، به گوشمان رسید و این خبر باعث ناثر همگی و بخصوص کسانی که پوران را از نزدیک می شناختند شد و به سرعت پیامی از طرف کارزار در بزرگداشت زندگی وی تهیه شد. پیامی که آغازگر جلسه مان شد.

در جلسه که توسط جمیله ندائی اداره می شد، نه نفر از فعالین کارزار بحث هایی در رابطه با نظرات خود ارائه دادند و سپس حاضرین نظرات خود را مطرح کردند. بحث هایی هر چند کوتاه ولی بسیار عمیق حاوی نگرش های مختلف در مورد کارزار، چگونه پرداختن به اختلاف نظر در عین پیشبرد عمل مشترک، استقلال جنبش زنان، نقش و رابطه جنبش زنان با طبقات و مبارزه طبقاتی ارائه شد. فضای حاکم بر جلسه و عمق بحث ها، نشان از رشد و پختگی جنبش زنان و گرایش انقلابی در جنبش زنان بود. امیدواریم بحث های ارائه شده بطور مدون شده در اختیار همگان قرار گیرد چرا که پرداختن بیشتر و عمیق تر به مسائل مطرح شده برای تکامل جنبش زنان ضروری است.

بعد از جلسه نیز بحث های کناری تا پاسی از شب بین بسیاری از دوستان در حلقه های مختلف ادامه یافت. یکی از ویژگی های کارزار زنان و موفقیت های تا به امروز مان این بوده که توانسته ایم نه تنها با وجود تفاوت های نگرشی با هم فعالیت مشترکی به پیش ببریم، بلکه این تفاوت ها و برخوردهای نظری را به نقطه قوتی برای کار مشترک خود تبدیل کنیم. کاری که امیدواریم بتوانیم در آینده بهتر و بیشتر به پیش ببریم و نمونه ای باشیم برای سایر جنبش های انقلابی در سازماندهی فعالیت های مشترک مبارزاتی.

هشت مارس

از ساعت ۱۰ صبح خیل زنان و مردان به سوی میدان مانیفلد در نزدیکی ایستگاه مرکزی لاهه سرازیر بود. پرچم ها و بادکنک های رنگی از دور همه را به خود می خواند، نزدیک تر که می شدی سرود کارزار زنان گردش خون را در رگ هایت تندتر می کرد. در میدان دوستانی را که از سال گذشته شناخته بودیم باز میافتیم. در عین آمادگی برای حرکت و به دست گرفتن پرچم ها و بنرها از فعالیت های مبارزاتی در شهرها و کشورهای دیگر جويا می شدیم. سوم مارس در بسیاری از شهرها مبارزاتی به مناسبت روز جهانی زن سازماندهی شده بود. آکسیون فرانکفورت بسیار موفقیت آمیز بود و نزدیک به سی نفر را از فرانکفورت به لاهه آمده بودند. رفقای دانمارک به علت مبارزه مهمی که با پلیس دانمارک در گرفته بود امکان پیشبرد برنامه شان را نیافتند ولی با تجارب مهمی از این مبارزه به لاهه آمده بودند.... (گزارشات برگزاری سوم مارس، بعلاوه چند گزارش نوشتاری و تصویری از مبارزات دانمارک در سایت هشت مارس موجود است.)

زنی با چادر سیاه، ماسکی سفید و بی چهره و زنجیر سنگینی بر گردن، به نشانه وضعیت زنان در ایران در میان ما قرار گرفت. این بخشی از تاتر خیابانی بود که قرار بود مقابل سفارت به اجرای برنامه خود بپردازد. گروه طبالان هلندی که سال پیش نیز ما را همراهی کرده بودند خود را آماده می کردند.

بالاخره تظاهرات با شعار مرگ بر جمهوری اسلامی، مرگ بر امپریالیسم، به سوی سفارت آمریکا در لاهه به راه افتاد. جلوی سفارت همه به انگلیسی شعارهای مرگ بر امپریالیسم آمریکا، دست آمریکا از خاورمیانه کوتاه و... را فریاد می کردند. یکی از شرکت کنندگان که از آسیای جنوب شرقی است و مدتهاست در هلند زندگی می کند می گفت کاری که می کنید خیلی مهم است، از قبل از حمله جنگ عراق، یعنی سال ۲۰۰۳ حتی یک تظاهرات هم مقابل این سفارت انجام نشده و این کار شما تاثیر زیادی خواهد گذاشت. وجود خبرنگاران فراوان در این مسیر نشان از کار وسیع مطبوعاتی فعالین هلند و تأیید نظر این دوست بود.

از سفارت آمریکا گذشتیم و به سوی سفارت ایران به راه افتادیم. صفی بود با حدود بیش از ۶۰۰ نفر، و ما در کنار خود بسیاری از زنان و مردان از هلند، ترکیه و ... را

داشتیم. در طول راهپیمائی شعارهایی به زبان هلندی، انگلیسی و فارسی داده می شد و از بلند گوی تظاهرات اهداف کارزار، به زبان های مختلف به عابرین توضیح داده می شد. امسال نیز مانند سال پیش کارزار زنان علیه کلیه قوانین ضد زن به خیابان آمده بود و با علم به اینکه این هدف بدون سرنگونی جمهوری اسلامی و کوتاه کردن دست امپریالیسم ممکن نخواهد بود، موضع گیری مشخصی ضد جمهوری اسلامی و ضد امپریالیسم داشت. امسال بیش از سال گذشته بر ضرورت ایجاد قطبی که علاوه بر مخالف و مبارزه با جنگ و دخالت امپریالیستی با جمهوری اسلامی نیز مماشات نکند تاکید کردیم چرا که خطر حمله و یا دخالت امریکا بیشتر شده و بسیاری نه را نه تنها در ایران بلکه در جنبش ضد جنگ در غرب به سوی دفاع از جمهوری اسلامی می کشاند. به همین دلیل بود که امسال بر مسئله خلق جهانی دیگر تاکید کردیم، چرا که دلیل ما در مخالفت با جمهوری اسلامی همان نابرابری و ستم و استثمار است که امپریالیست ها در تمام جهان بانی آنند و این تنها با طرح خطوط جهانی که برای رسیدن به آن مبارزه می کنیم، جهانی که ستم بر زن از آن رخت بر بسته باشد میسر است.

در مسیر راهپیمائی پخش اعلامیه ادامه داشت و عابرین چه پیاده و چه در اتوموبیل ها اغلب با علاقه اطلاعاتی ها را از ما می گرفتند. بعلاوه بسیاری از مردم که به حتم اطلاعاتی های ما را در خانه شان دریافت کرده بودند و صدای بلندگوهای تظاهرات را می شنیدند به تماشا به کنار پنجره ها آمده بودند و به ما دست تکان می دادند.

به سفارت ایران، محل پایان تظاهرات که نزدیک می شدیم فریاد مرگ بر جمهوری اسلامی خیابان ها را پر کرد. از پشت میکرفن آذر درخشان برخی جنایات جمهوری اسلامی علیه مردم و بویژه زنان را بر شمرد و مبارزات مردم علیه این رژیم خونخوار را تجلیل کرد. با رسیدن همه در مقابل سفارت، پودیم برپا شد. تئاتر خیابانی کارزار، با تغییراتی نسبت به سال گذشته به همت گیسو شاکری بر زمینه سرود کارزار و در میان فریادهای شادی تظاهر کنندگان اجرا شد. و سخنرانان یکی پس از دیگری به دفاع از مبارزات زنان ایران پرداختند، از بین المللی بودن مبارزات زنان گفتند بر لزوم اتحاد مبارزاتی زنان علیه ستم تاکید کردند. از جمله سخنرانان آنیا مرلن برگ بود که از زنان سرشناس هلند و از رهبران جنبش فمینیستی این کشور است. وی به زنان ایران درود فرستاد، از اینکه این زنان مجبورند در دو جبهه علیه جمهوری اسلامی و علیه قوانین ضد مهاجر کشورهای مثل هلند مبارزه کنند، گفت و گفت از اینکه هلندی هستم خجالت می کشم. لایلا پرنیان حامل پیام کارزار زنان به جمهوری اسلامی شد و زنان دیگری از افغانستان، آلمان، ترکیه و ... نیز میکروفن را به دست گرفتند. مینا اسدی شاعر انقلابی نیز جمهوری اسلامی را با صلابت همیشگی سخنش محکوم کرد. در پایان آذر شیبانی که مجری برنامه بود و در عین حال پیام ها را از انگلیسی به فارسی و یا بالعکس ترجمه می کرد، قطعنامه کارزار را قرائت کرد.

به هنگام قرائت قطعنامه، رزا وارد صحنه شد، متنی که در دست داشت پاره کرد و گفت «این هم قطعنامه تان» و رفت. این مسئله باعث تعجب عده ای شد که از مبارزات قبلی ما با خبر نبودند. در جلسات درونی کارزار بر سر قطعنامه مبارزاتی در گرفته بود و عدم توافقاتی موجود بود که در جلسه هفت مارس به برخی از آنها اشاره شد. اعتراض به قطعنامه در واقع یکی از تبارزات بیرونی اختلافات و گرایشات متفاوت درون کارزار بود و در عین حال انگشت بر نکته مهمی گذاشت: در جنبش اغلب یا بر اختلافات سرپوش گذاشته شده و اقلیت نظری سرکوب شده است و یا به محض بروز یک اختلاف جدی از هم جدا شده ایم. ولی کسانی که امر رهایی زنان برایشان مهم تر از منافع تنگ نظرانه فردی و یا گروهی است، در عین پیشبرد مبارزات جدی نظری، کنار هم می مانیم چرا که می دانیم هیچ گرایشی به تنهایی به رهایی دست نمی یابد، در مجادلات نظری است که درک همگی مان از ملزومات رهایی و راه پیشروی

تعمیق می شود و در همراهی با یکدیگر است که می توانیم بیشترین ضربه را به نظام مردسالار وارد کنیم. این شکل از تبارز بیرونی اختلافات به همراه جلسه هفت مارس قدم نوینی بود که کارزار زنان در زمینه هماهنگ کردن حرکت به پیش جنبش انقلابی زنان برداشت، و تأکیدی بر لزوم ادامه آن.

با پایان تظاهرات پراکنده شدیم تا دوباره در محلی که به منظور جشن هشت مارس آماده شده بود گرد هم آئیم. این مکان، ساختمان مرکز فرهنگی یکی از سازمان های چپ کارگران ترکیه بود که در حمایت از کارزار به رایگان در اختیارمان قرار داده بودند. بعد از صرف شام، بحث های کناری، مصاحبه با مطبوعات، آشنائی ها و ... به سالن اصلی رفتیم تا پس از دومین راهپیمائی با شکوه کارزار زنان، شادمانه روز جهانی زن را به پایان برسانیم.

برنامه های هنری با رقص آزادی میترا آغاز شد. با میترا و رقص زیبای او سال گذشته آشنا شده بودیم و امسال نیز از یک طراحی و اجرای متفاوت و بسیار زیبا بهره بردیم. برنامه ها بسیار متفاوت و شامل موسیقی آذربایجانی، ترانه های انقلابی (که هنگام ترانه های آفتابکاران سالن را به لرزه آورد) بود. شعر خوانی موثر و هنرمندانه زیبا کرباسی به وجدمان آورد و توجه شرکت کنندگان جوانی که با کار وی آشنا نبودند به خود جلب کرد. در کنار برنامه های هنری پیام گروه برگزار کننده هشت مارس در ایران توسط مینا زرین از هماهنگ کنندگان کل برنامه که علیرغم زانوی دردناک تمام روز را راه رفته بود قرائت شد و همه را به وجد آورد. فریده نیز پیام فعالین سقز به کارزار را قرائت کرد و صدیقه محمدی از حزب کمونیست ایران پیامی از طرف زنان کرد به شرکت کنندگان داد و به تضادهای مقابل پای زنان چپ کرد اشاره کرد. گیسو شاکری آخرین هنرمندی بود که به صحنه رفت. سیستم صدا در حین آواز گیسو با مشکل مواجه شد، ولی با برخوردی که فقط از آن یک هنرمند انقلابی است، گیسو آرامش خود را حفظ کرد، به خواندن ادامه داد و با صدای زیبا و قدرتمندش بدون حمایت ساز، سالن را تسخیر کرد. در آخر مهری زند که مجری جشن ما بود حاضرین و بخصوص جوانان را به شرکت در جلسه فراخواند و میان در میان شادی همگان به پایان رسید.

قدمی دیگر در راستای رهائی زنان برداشته شد و همگی، به همراه یاران جوانی که اینبار تعدادشان بسیار بود برای برداشتن بحث و تفکر در باره گام های بعدی محل جلسه را ترک کردیم.
سپیده همراز

Sepideh-Hamraz@hotmail.com

<http://www.8mars.com/faliyat/karzar/8mars-report.htm>